

L'OBRA

SETMANARI D'ESQUERRA REPUBLICANA

Redacció i Administració:
Carretera de Coli-Blanc, 63

Hospitalet-Coll-Blanc, 19 de Setembre de 1931

Any I - 2.ª època - Núm 2
Preu: 15 cèntims

República

federal!...

EDITORIAL

No ens cansarem de repetir-ho. L'obra a fer pels republicans és obra de govern. Es governar, i governar amb el pensament fixe a la Democràcia, guiats per aquella estella de què parlava no fa molts dies en el Parlament En Josep Ortega i Gasset.

Els republicans avui som poder. Les corporacions populars són governades per majories republicanes.

Què fan aquestes majories?

No havem de tenir por en dir-ho. La sinceritat és el més preuat galardó de les democràcies. Un règim democràtic demana per viure, veritat abans que tot, i, per consegüent, sinceritat.

En general, els republicans encara no ens havem donat compte que el nostre deure és governar. Aquesta és la realitat d'ara.

La major part de les nostres corporacions ofereixen l'espectacle de desorientació, de manca de visió, diríem, del què cal fer.

Nosaltres creiem que aquest estat de coses és passatger. Perquè, profundament enamorats de la Democràcia, el contrari representaria el seu fracàs, després perquè no és altre que un resultat, en cert aspecte lògic, de totes les revolucions en el seu començament.

Mes això no deu pas servir d'excusa als homes que tinguin una representació popular, per modesta que sigui.

Emerson diu que res no té el valor de cosa insignificant, ço és, que l'obra més modesta, el treball més vulgar, té una importància, perquè un valor, quan en aquella obra s'hi posa emoció, quan en aquell treball s'hi esmerça entusiasme.

Ens vénen a la ment aquestes consideracions analitzant "in mentis" l'obra de l'Ajuntament d'Hospitalet.

Per part d'alguns se'ns diu que sols sabem fer oposició. S'equivoquen.

Per temperament, i el nom del nostre setmanari L'OBRA no és pres fortuïtament, sinó a graziement, per creure-ho nosaltres un deure imperiós d'aquesta hora, preferim, a la crítica, l'acció constructiva, al verbalisme, l'obra, per modesta que sigui, però que sempre serà un fet.

Cap del quí fem aquesta fulla tenim representació popular. Doncs, podríem limitar-nos, com tants d'altres, a unir-nos al seguici dels dominadors del dia. Es fàcil i sens dubte de més positius resultats.

Però això fóra la negació de ço que volem que representi precisament el grup d'amics que redacten L'OBRA.

Nosaltres, a Hospitalet i la Torrassa, no ens interessa gens ni poc ésser molts. No tenim cap interès en poguer dir que les masses són totes darrera nostre. No ens interessa, quan arriba l'hora, fer molts regidors. No tenim cap interès en ésser diputats... si per tenir la multitud amb nosaltres, si per ésser regidor, alcalde o diputat algú de nosaltres, havem de transigir

amb el que considerem ètica fonamental de tota conducta política, si havem de transigir amb els procediments de la vella política.

No ens interessen, llavors, els càrrecs.

Diem això una vegada per totes i perquè ho entengui qui ho vulgui entendre.

El panorama polític de la nostra ciutat, és cabileny. La Torrassa, sobre tot, és la contrada del santons.

Uns quants homes, sense amor i sense ideals, perquè no senten més que la seva egolatria, s'han repartit aquesta bella ciutat nostra, i n'han fet un feude.

Van equivocats. Es tan feble la llur posició, és tan mercenària la seva ànima, que són ídols de fang, que cauen. N'hi ha prou amb uns pocs homes de bona voluntat, només de bona voluntat. I aquests homes hi són.

Allà ells, els redemptors. Si ells molt es preocupen de nosaltres, a nosaltres gens ens interessen...

Diem que el nostre Ajuntament no respon a l'obra de Govern, que som en deure d'exigir-li. Ho sentim per l'Ajuntament, hi ho sentim per la ciutat.

Hospitalet té en tots els aspectes de la vida ciutadana problemes cabdals a resoldre. Té el problema per resoldre de la seva Hisenda, té

el de Sanitat, té l'urbà, té el dels escombriaires, té el de les vivendes infectes, ço és, el que nosaltres havem qualificat de "cavernes de la Torrassa", ho té tot per resoldre.

A l'Ajuntament hi coneixem homes de bona voluntat i de positiu valer, i, malgrat tot, l'obra consistorial és misera, diríem, insignificant.

Contra aquest estat de coses és precis reagir. El problema de la seva hisenda municipal, com qüestió mare de totes les altres, és urgent que sigui resolt. Deu ésser-ho aviat.

Volem creure que el President de la Comissió municipal d'Hisenda, i tota ella plegada, a hores d'ara després de quasi cinc mesos d'ésser al Municipi, han pogut estudiar plenament la situació econòmica del nostre Ajuntament.

Es ja hora que parlin i és hora que provin a la ciutat el seu valer i la seva voluntat. Seguir com fins ara, seria donar-se ells mateixos patent d'incapacitat, i això no ho podem creure.

Des del seu digne President fins l'últim membre de la Comissió els considerem homes que senten la responsabilitat del seu comès. Per això els preguem que diguin a la ciutat quins són els seus projectes.

En nosaltres trobaran una col·laboració modesta, però decidida, si nosaltres veiem en ells el que tots esperem d'ells.

HOSPITALET-CIUTAT

El problema de convertir Hospitalet en una ciutat, és a dir, en un cos viu, harmoniós, deixant d'ésser en alguns barris, eixorc amuntegament de cases, ofereix, com tot problema, diverses solucions, hi ha diverses actituds possibles, totes defensables amb arguments de pes si fa o no fa equivalents. El que no és possible continuï és la fragmentària orientació del problema desviant-lo cap a particularismes, amb oblit dels interessos generals dels veïns que nodreixen les tres barriades de fesomia tan diferent. Aquest error, fill de malenteses avantatges de moment, d'estalvis que, com es diu vulgarment, «es mengen les tovalles», dóna a la nostra ciutat l'aspecte caòtic i desorganitzat que sobta als ulls de l'observador, del ciutadà que ha viscut a veritables ciutats d'altres comarques, on hi ha el degut ordre i convivència socials. Si àdhuc als ulls dels que hi estem submergits, pren la nostra ciutat en els dos aspectes material i espiritual un caire de lloc de trànsit, on cap amor hi té estada, què no farà aus ulls de l'espectador!

Corre pressa, doncs, que el Municipi, davant de l'allau d'interessos particularistes orbs a tot el que no sigui la migrada conveniència de moment, adopti una actitud, en encarrilar la Hisenda municipal cara als nous pressupostos, que sigui com la signatura al peu d'un document, com una escarapella al trau, com un mot d'ordre i relligament, com un pretext de recompte. Això els homes que es diuen «pràc-

tics», el de «menys política i més administració», no ho comprendran; no hi fa res, són, com diu l'Evangeli, «ulls que no veuen, orelles que no senten».

Donada l'extensió superficial que ocupa avui Hospitalet, urgeix que la ciutat ofereixi un sentit de limitació, deu arrodonir cada un dels nuclis que l'integren transformant-los en veritables gresols socials, on floreixi la ciutadania i transformi en aimants fills d'Hospitalet als ciutadans que de totes les contrades ací s'arreglen.

Fer d'Hospitalet una ciutat, vegeu quina bella tasca!... Desenrotllar l'activitat de cada un dels nuclis que la constitueixen, les seves característiques, dignificar i enaltir la seva vida social, que desapareixin el santons moguts sempre per mans amagades, completar institucions de beneficència, cultura, esbarjo i sanitat, crear-los on no existeixin, desvetllar la necessitat de posseir-les, és la feina constructiva que deu fer la nova democràcia republicana.

Mes per desenrotllar aital programa hem de fugir dels dos extremismes: del dogmàtic, que es creu que el seu parer és l'únic encertat, i del purista, que té la dèria que sempre cal fer el millor. Dues coses igualment funestes. L'home que es creu posseir la veritat i l'encert, que no admet que ell pugui equivocar-se i que els altres puguin tenir raó, és un individu absolutament anti-social, perquè no admet la primera llei de la convivència: faria un gran servei al pú-